

at ville vente for at se, hvad Frankrig om en to, tre Aar har faaet, om det maaste var Noget, som vi kunde bruge, saa tror jeg uægtelig, at det vilde være en uheldig Vej at gaa ind paa, og at det vilde vise sig at blive os en dyr Erfaring. Jeg tvivler ikke paa, at det franske Gevær er meget fortrinligt, men selv om det skulde være noget bedre end vort, vilde det dog være en farlig Sag at opstaa Anskaffelsen. Jeg skal dernæst gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts Idie Valgfreds (Th. Nielsen), der nu sidst talte. Naar det i Motiverne til Lovforslaget hedder, at vi staa tilbage med Hensyn til vort „svagt uddannede“ Fodfolk, saa er det en Njtring, der er skrevet, fordi den er rigtig. Vort Fodfolk kan i Sammenligning med Europas Fodfolk i Almindelighed ikke kaldes andet end svagt uddannet. Derfor kan det være meget respektabelt, og jeg haaber, at skulde vi komme i Krig, vil vort Fodfolk vide at hævde sin Plads, saa svagt uddannet det end er. Vor Hær staaer ikke saa overordentlig langt fra en Militshær, det er en Kadet, en Kammerhær med en overordentlig kort Tjenestetid. Saaledes kan man i Korthed betegne det, der særlig karakteriserer en Militshær. Vi have for Fodfolkets Bedkommende en Rekrutuddannelse paa 6 Maanedere af Fodfolket og derpaa 2 Indkaldelser, hver paa 4 Uger, i det Hele en Uddannelse i 8 Maanedere, og det vil ikke kunne kaldes andet end et svagt uddannet Fodfolk i Sammenligning med de Hære, der have en lang Tjenestetid. Det ærede Medlem siger, at det kan ikke nytte at sammenligne vor Hær med de store Nationers; men det maa jo dog ligge nær at sammenligne vore Folk med dem, de skulle gaa med. Det kan ikke nytte at henvise til Sverige, thi med Sverige komme vi aldrig til at gaa. Ja, hvis Sverige var vor sandynlige Fjende, vilde jeg ikke lægge saa stor Vægt p. Ex. paa Rjoshavn's Befæstning. Men det er jo ikke Sverige, som er vor sandynlige Fjende. Jeg staaer ved, hvad jeg har sagt, at vi faae nok saa Meget ud af Bengene som Sverige, men det ligger for en Del i, at den svenske Almeeorganisation er forældet. Vrede Medlemmer veed, at medens det, jeg vil kalde Kernen af den svenske Hær, bestaar af hvervede Regimentter, som have en lang Tjenestetid og ere udmærkede og tælle vistnok nogle af de bedste Soldater i Verden, er der en anden Del af Hæren, som er lagt omkring paa Landet og holder nogle spredte Øvøer og for Resten en stor Del af Aaret driver deres Jord, samt endelig en „Bevåring“ eller Forstærkning, som indkalder i

meget kort Tid. Ved hele denne Ordning svække de deres Fodfolk ganske overordentlig. Det er min Mening om Sverigs Hær, og hvis man finder, at det er Meget, at vi kunne drive det ligesaa vidt som Sverige med det dobbelte Antal Indbyggere, saa er det dog hverken mere eller mindre, end det virkelig er Tilfældet. Men som jagt, hvis vi skulle gaa med en anden Maat, hvad der, om vi komme i Krig — hvad jeg ikke vil haabe — vil ske, kan det ikke nytte, at vi kunne gaa med Sverige. Komme vi saaledes til at gaa overfor tydske, franske eller russiske Batailloner, kan det kun lidt nytte, at vi mene os jevndyrige med de svenske. Det ærede Medlem gjorde dernæst en Bemærkning med Hensyn til Henblisningen til den danske Industri og Arbejderne, men jeg maa sige, at naar man i Motiverne har gjort denne Bemærkning, er det ikke, fordi jeg paa nogen Maade har tænkt paa at ville naa staa, at man ad denne Vej kan løse Arbejderpørgsmaalet. Men det er dog aabenhart Noget, der har sin Betydning, naar Talen er om at udgive 4 Millioner Kroner, hvor Meget eller hvor Lidt der bliver her i Landet. Det kan det ærede Medlem ikke nægte. Der er derfor, jeg har oplyst, at de 2 Millioner ville komme den danske Industri og de danske Arbejdere til Gode. Det er overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde kjøbe alle Geværerne i Udlandet eller lave dem her, at denne Oplysning har sin Betydning. Det glæder mig, naar de Bengene, vi ville anvende, for en stor Del ville komme Arbejderne til Gode og blive satte i livlig Circulation.

Solstein-Vedreborg: Jeg vil ikke trætte Thinget længe. Jeg skal lade hele Fortiden ligge, og jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilken Nytte mine Modstandere, blandt Andre den ærede Krigsminister, have haft af dette Gevær under hele Valgabøvelsen. Jeg har aldeles ikke været i Tvivl om, at mine ærede Modstandere vel vidste, hvorledes det forholdt sig med Geværret, thi det blev jo ikke blot oplyst i Finansudvalget, men ogsaa i et og andet Blad strax efter, og naar det ikke desto mindre ikke blev almindelig bekendt, at Folkethinget aldrig havde nægtet denne Bevilling, saa var det ikke, fordi Oppositionen ikke havde oplyst derom, men det var af den ganske simple Grund, at man ikke vilde læse disse Oplysninger, det forstaaer jeg saa godt, thi man havde Brug for Alt under denne Valgabøvelse, man nægtede sig Intet, hvorfor skulde man saa nægte sig det? Jeg tror ikke, at der er Noget af vore ærede Mod-